

4. При маймунитѣ.

Прѣзъ цѣлия си животъ не съмъ виждалъ такава гора! Азъ си мислѣхъ че въ нея ще бжде тихо, като въ черква прѣзъ делниченъ день. А то, съвсѣмъ не бѣ тъй. Пѣстри птички прѣхвъркваха надъ насъ. Прѣхвъркаха тѣ отъ клонъ на клонъ и навеждаха глави ту надолу, ту нагорѣ; едни пѣеха, други крѣкаха, трети цвърчеха. . . Като че всичко бѣ тъй нагласено, та да ти бжде хубаво.

Който крѣщи най-много, той печели! — Най-много крѣщѣха маймунитѣ. Погледахъ азъ насамъ, обърнахъ се натагкъ и, чудо — на всѣкждѣ виждахъ тѣхнитѣ грозни лица.

Една се бѣ обѣсила на клонитѣ на едно маймунско хлѣбно дърво. Тя откъсна единъ плодъ и го хвърли върху ми. Тая немирница не ме остави спокоенъ. Извадихъ тогава моята чекийка, направихъ съ нея на палеца си единъ знакъ и ѝ казахъ: Ще ли ме разберешъ? „Тя обаче не бѣ мързелива: слѣзе долу и се сложи съ широкитѣ си плѣщи върху ми.

Слушали ли сте нѣкой пжтъ за хитростъта на маймуната? — Много е хитра! И тази моя приятелка разгърна най-напрѣдъ лапитѣ си, като че искаше да ми каже: ей, колко те обичамъ! Послѣ като ме обхвана, постисна ме, като че ли ми казваше: по-близко, още по-близко ела до менъ! И тя ме стискаше все по-здраво и по-здраво, докато искри започнаха да изхвъркатъ изъ очитѣ ми, а свѣтътъ започна да ми се вижда като огнено кълбо. И тогава? . . . О, малко остана да ме умори!

Докато ме стискаше маймуната, азъ не можехъ и да продумамъ. Едва успѣхъ само да хвърля единъ погледъ къмъ главатаря. Той стоеше весело и силно се смѣеше.